

vzhledem k dnešní kupní hodnotě Kč počítati s obnosem vyšším než nejvýše 5 Kč.

Čís. 1365.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Jednorázová úplata ujednaná vedle nájemného za svolení pronájemcovo k uzavření nájemní smlouvy, není »nájemným« ve smyslu Šu 8 lichev. zák., leda že by takto měl býti obcházen zákon Šu lichev. zák. Přichází tu v úvahu pouze správní přestupek dle zákonů o ochraně nájemců.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr I 650/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 28. března 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle Šu 8 (1) a (3) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek, sprostil dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. obžalovaného z obžaloby pro přečin podle Šu 8 (1) a (3) zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. z. a n., spáchaný prý tím, že v srpnu 1921 v K., dav si poskytnouti úplatu za to, že svolil jako spolumajitel domu k tomu, by se František K. stal podnájemníkem, po případě nájemníkem, požadoval a dal si poskytnouti, využívaje mimořádných poměrů vyvolaných válkou, částky zřejmě přemrštěné jako nájemné z nemovitosti, sloužící přímo neb nepřímo k ukojení životních potřeb lidí, při čemž neoprávněný zisk, jehož trestným činem bylo dosaženo, převyšoval 2.000 Kč — a uložil soudu prvé stolice, by postoupil věc příslušnému úřadu správnímu.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost jest odůvodněna. Soud nalézací uznal stěžovatele vinným, že dal si poskytnouti úplatu za to, že svolil jako spolumajitel domu k tomu, by František K. stal se podnájemníkem, po případě nájemníkem. Neprávem spatřuje v tomto jednání nalézací soud vzhledem k neoprávněnému zisku, převyšujícímu 2000 Kč, přečin dle Šu 8 lich. zákona. Předpis ten ohrožuje trestem mimo jiné toho, kdo využívaje mimořádných poměrů, vyvolaných válkou, žádá částky zřejmě přemrštěné neb dává ji sobě, nebo jinému poskytnouti nebo slibovati jako nájemné z nemovitostí tamže blíže naznačených. Vedle toho předpisu platí předpis Šu 14 zák. o ochraně nájemníků ze dne 8. dubna 1923 čís. 275 sb. z. a n., nyní Šu 20 zákona ze dne 26. dubna 1923 čís. 85 sb. z. a n., jenž zapovídá veškeré právní jednání, kterým pronajímatel dává poskytovat nebo slibovati mimo nájemné sobě nebo někomu jinému něco za to, že pronajímá byt, nebo kterým si někdo dává poskytovat nebo slibovati nepřiměřenou odměnu za sprostředkování nájmu. Jednání takové ohrožuje § 29 uv. zák. (nyní § 28) trestem policejním. Již z pojmu nájemného (§ 1100 obč. zák.) vyplývá, že nelze pouhým přirozeným výkladem bez umělé konstrukce podřa-

dití jen jednou splatnou úplatou, ujednanou vedle nájemného za svolení k tomu, by se někdo stal nájemníkem nebo podnájemníkem, pod pojem zvýšeného nájemného, není-li tu zvláštních okolností, jež nasvědčují tomu, že ujednáním jednotné úplaty měl zákaz Šu 8 býti obcházen. V tomto případě jest však opak tím více na snadě, když stěžovatel, jenž dal si poskytnouti celý zmíněný peníz jako úplatu za to, že přijal Františka K-a za nájemníka do společného domu, jím spravovaného, jest jen spolujednatel domů co do jedné čtvrtiny. Jen zjištěním, že celých 5.000 Kč připadlo stěžovateli, dospěl rozsudek k závěru, že nedovolený zisk obžalovaného převyšuje 2.000 Kč. Jelikož i o předpisech lichevního zákona platí všeobecný předpis čl. IV. uvoz. pat. k trestnímu zákoníku, jenž nepřipouští, by bylo použito předpisu toho na případy, jen ve svém výsledku do jisté míry obdobné, naproti tomu zjištěný stav skutkový zřejmě odpovídá stavu, jež § 14 (nyní § 20) zákona na ochranu nájemníků ohrožuje policejním trestem, bylo rozsudek, odsuzující stěžovatele pro přečin dle Šu 8 lich. zák. zrušiti jako zmatečný, stěžovatele z obžaloby sprostiti a dále naříditi, jak se stalo.

Čís. 1366.

Zrušen-li, byť i u příležitosti odvolání obžalovaného, podle Šu 475, odstavec druhý tr. ř. rozsudek přestupkového soudu, není sborový soud, vyměřuje-li pak trest pro zločin (přečin), obmezen zákazem reformatio in peius.

Odcizení kolů ploš, chránícího těleso dráhy před sněhovými závějemí, spadá pod ustanovení Šu 175 I b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr I 747/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 11. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 175-I b) a přestupkem podle Šu 311 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, napadající rozsudek nalézacího soudu, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 175-I b) tr. zák. a přestupkem Šu 311 tr. zák., není co do odsouzení pro tento přestupek provedena. Proti odsouzení pro zločin krádeže uplatňuje zmateční stížnost především zmatky dle Šu 281 čís. 9 a), b) a 11 tr. ř., dovozující, že, když rozsudek okresního soudu, odsuzující obžalovaného pro týž čin jen jako přestupek nedokonané krádeže byl napaden toliko obžalovaným a pouze podle druhého odstavce Šu 475 tr. ř. dostal se před soud sborový, neměl tento pro zločin krádeže, ve skutku shledaný, vysloviti těžší trest, než jaký na obžalovaného uvalen byl soudem okresním. Ve skutečnosti jde jen o zmatek Šu 281 čís. 11 tr. ř., spočívající dle názoru stížnosti v porušení zásady vyslovené zákonem v §§ech